

Den første på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Henry Christensen* til økonomiministeren:

„Vil ministeren over for folketinget nærmere motivere sine udtalelser til bladet Ingeniør- og Bygningsvæsen om nødvendigheden af fortsat inflation og høj rente?“

Henry Christensen: Mon ikke alle her i folketinget og vide kredse ude i befolkningen fornemmer de mange angreb, som den økonomiske balance i øjeblikket er eller vil blive udsat for, i mørke eller truende skyer i form af rekordunderskud på Danmarks handelsbalance, i truslen om nye rekordstigninger på statsbudgettets udgiftsposter, i de betydelige krav om indkomstforhøjelser, hvorom der nu forhandles, i den voksende inflation og den rekordagtigt høje rente? At dæmme op mod alt dette, som her truer, kræver alvor og ansvarsbevidsthed hos folkestyrets ledende kræfter, og det gælder da ikke mindst landets økonomiminister.

Det er på denne baggrund, der er grund til at hæfte sig ved de udtalelser, som den nyligt tiltrådte højtærede økonomiminister har fremsat til tidsskriftet Ingeniør- og Bygningsvæsen for den 25. oktober. Økonomiministeren svarer her på spørgsmålet, om prisen for den fulde beskæftigelse bliver, at vi må indstille os på en vis inflation — jeg beder om tilladelse til at citere dette svar og et par andre korte svar fra det pågældende nummer —:

„Ja, jeg tror desværre man må. Det er næppe muligt at opnå og opretholde et helt konstant eller stabilt prisniveau.“

Og lidt senere svarer ministeren på spørgsmålet, om inflationen f. eks. skal være 3-4 pct. om året:

„Det ville være bedre, hvis man kunne begrænse inflationen til højst et par procent.“

Videre udtaler ministeren sig om den høje rente, hvorom han generelt erklærer, at man må regne med, at — jeg citerer —

„renten som følge af den stærke investeringsudvikling, vort samfund er inde i,

vil ligge på et noget højere niveau, end man tidligere var vant til“,

og stillet over for påvisningen af en effektiv obligationsrente på over 9 pct. henviser ministeren blot til den lette adgang til optagelse af lån i fast ejendom.

Se, hvis disse udtalelser ikke var fremsat af landets økonomiminister, var der ikke særlig grund til at hæfte sig ved dem, og ville ministeren yderligere blot have tilføjet, at Danmark med sin store udenrigsomsætning næppe kan undgå virkningerne af den inflation, der kommer til os udefra, havde der heller ikke været grund til særlige indvendinger. Men sagen er, at Danmarks problem er, at vi har en inflation, der overstiger inflationen i de lande, vi mest samhandler med, og at vi har en så rekordagtigt høj rente, at den alene har ansvaret for en meget stor del af den urimeligt høje husleje, som præger hele vort nybyggeri, og at der er en sammenhæng mellem disse forhold. Denne inflation er derfor en af de mest aktuelt skadelige ting i vort samfund, og den har sit betydelige ansvar for den utilstrækkelige opsparing, den opsparing, som vi har et så hårdt behov for i samfundet.

Analyserer man nærmere ministerens udtalelser, kan der måske nok stilles en slags forsvar op for dem, hvis det altså ikke lige netop var økonomiministeren, der havde fremsat dem. Men jeg gør dog eksempelvis opmærksom på, at Vesttyskland i en række af efterkrigstidens år under stærk inspiration af dette lands økonomiminister har haft en imponerende økonomisk vækst og høj beskæftigelse uden en inflation af tilnærmelsesvis den størrelsesorden, vort lands nuværende højtærede økonomiminister forudsætter, hvad der utvivlsomt var til stor gavn for det vesttyske samfund.

Det efter min mening mest kritisable ved ministerens udtalelser er, at han ikke gav befolkning og erhvervsliv tillid til, at han og dermed landets økonomisk-politiske ledelse havde den virkelige forståelse for alvoren i den danske inflationsfare og ej heller den fornødne vilje til en effektiv indsats for denne fares virkningsfulde bekæmpelse og for tilvejebringelse af et rimeligt renteniveau.

Den mistillid i vide kredse, som mini-